

Lezingen: Jesaja 35, 4-7a; Jacobus 2, 1-5; Marcus 7, 31-37.

Het is, beste mensen, normaal dat we verlangen naar een goed en, als het even kan, comfortabel leven. In ons onderbewustzijn weten we, weliswaar, dat we een groei doormaken van kind naar volwassene, naar ouder worden en naar een levenseinde. Maar we hopen dat dit groeiproces geleidelijk verloopt zonder (veel) incidenten, pech en ziekten en in een omgeving die ons leven draagt. Bij veel mensen is dit echter niet het geval. Mochten wij zelf al geluk hebben, anderen moeten leven met een handicap of aangetaste gezondheid en in een omgeving die hun leven niet of nauwelijks ondersteunt. We hoeven maar dagelijks naar de nieuwsuitzendingen op de TV te kijken en we zien de gebeurtenissen die afbreuk doen aan de levens van velen. In toenemende mate wordt onze manier van leven, onze vrijheid en (voor de meesten van ons)welvaart, ervaren als onder druk en bedreigd. Het lijkt erop, dat we ons leven niet in eigen hand hebben. Niet alleen verschijnselen in de natuur, zoals de opwarming van de aarde, maar ook dictatoren en regimes van machtige landen bepalen wat er (met ons) gebeurt. Deze regimes ontnemen mensen hun vrijheid, hun inbreng en manipuleren hen met hun propaganda. In de chaos blijft een mens echter uitzien naar ordening; in de onzekerheid blijft een mens verlangen naar zekerheid, betrouwbaarheid en houvast; in ziekte blijft een mens hopen op genezing; bij beroving van vrijheid blijft een mens verlangen naar vrijheid. Eenmaal in het bestaan geplaatst verlangen we goed te kunnen leven.

Dat verlangen en die hoop zijn van alle tijden, door God bij de schepping in ons gelegd. Ze komen ook terug in de lezingen uit de heilige Schrift van vandaag. Ze dienen ter bemoediging. De profeet Jesaja richt zich tot de mensen die na jaren zijn mogen terugkeren naar eigen land en Sion, de stad Jeruzalem, voorbeeld stad waar menen God en elkaar vinden. (Hoe is de stad, hoe zijn Israël en de Palestijnen er op vandaag aan toe?). Maar de ballingen van toen staan voor een nieuwe toekomst waarin God in zijn barmhartigheid en ontfermende liefde aanwezig is. Hij geeft voor Zijn Boodschap zicht aan ontvankelijke, verlangende en hopende mensen; God is aanwezig waar doven horen, stommen spreken en kreupelen gaan. Wij hebben door onze zintuigen toegang tot onze werkelijkheid. Hij heeft in mensen het vermogen gelegd daaraan (mee) te werken in onderlinge zorg en instellingen van zorg. Ook Jezus komt in Gods Naam tegemoet aan het verlangen van mensen naar een normaal leven en te kunnen horen, zien, spreken en gaan. Maar Jezus wil geen sensationele wonderdoener zijn. Hij wil een geloof dat zich uit in de liefde, het zich geven. Daarom verbiedt Hij de ophef die uit zijn werk kan voortvloeien. Voor Hem komt zijn leven tot voltooiing in zijn beschikbaarheid voor God en mensen tot in zijn kruisdood. Daarop volgt zijn Pasen waarin pijn, dood en kwaad overwonnen zijn. Zijn Pasen dat ons Pasen geworden is, d.w.z. het Pasen van allen die in de Goede Tijding van Jezus geloven en zijn manier van leven navolgen. In zijn brief aan de inwoners van de landstreek Galatië (in het huidige Turkije) noemt Paulus als 'vruchten van de Geest (van geloof) liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof en zachtmoedigheid en zelfbeheersing'. Het zijn eigenschappen die het leven dienen en waarnaar de moderne mens naar op zoek is, maar deze vaak niet meer vindt in het geloof in God. Mogen wij echter geloofsgetuigen zijn en blijven te midden van de zoekende en onzekere mensheid van onze tijd. Amen AR